

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Udrag fra Prolog til J. L. Heibergs Mindefest.

Citation: Richardt, Chr.: "Samlede Digte. Tredje Deel.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Tredje Deel.*, 1895, s. 251. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt03-shoot-idm140152134517696/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Tredje Deel.

der binder Krans af Folkevisens Skovbund
i »*Elverhøj*»,
der søger ud i Gurres svale Højsal,
 hvor »Duggen har sig paa Engen lagt»,
 hvor »Skoven lufter sin grønne Pragt!»
— og fanger »*Sysoverdagens*» Romantik
med sikkert Kunstner-Blik!
ja der gaar Trolddoms-Ringen, som vi mindes,
alt med sin dragende Magt fra Haand til Haand,
til den i Gurre-Søens Bølge bundet —
men Heibergs Kunst er selv en Tryllering,
der bliver ved at drage Unge, Gamle!

Og end en *tredje* Heiberg møder os,
en kritisk Tænkter, aandfuld Recensent,
der hævder Skjønhedsriget egne Love,
og med sin fejende Pariserkaarde,
tilmed i Hegels Esse dobbelt hærdet,
tog Sejren hjem i mangen Polemik,
og længe klædte Smagens Dommersæde.
Dog har han meer end Kritikerens Drift;
ej blot han spejder Stjernerne med Tycho,
rastløs han spejder efter *Lys*
og retter Tankens Teleskoper
mod Livets fjerne Stjernetaaer —
op mod den Mælkevej af Gaader,
hvis Løndom han for stedsø troede løst.
Lad være, han har heri skuffet sig,
lad være, han har vraget Aands-Valuta,
fordi han stirred kun paa Møntens *Præg* —
den Ting er vis, at Heibergs Tankeværksted

har en elektrisk Motor havt til Huse,
hvis Lys-Kraft Slægt paa Slægt kan glædes ved;
den tændte Liv i »Sjælen efter Døden».

Du mærkelige Digter med den lyse Forstand
og den fint dissekerende Kniv —
som dog gjorde Togter til Romantikens Land,
til Elverkrattet, til Skov og Strand
og kaldte det svundne til Liv!
som magtede at mønstre Ideernes Hær,
Deling paa Deling, Sværd mod Sværd,
og føre dem frem mod hinanden —
og dog kunde vugge en Stemning saa skjær
som Skyen til Maaneranden.

Hav Tak, *Johan Ludvig* — i Holbergs Hus
var *Du* vor kyndigste Vagt!
Hav Tak for stormende Latterbrus,
for Fantasiernes Vingesus,
for Sangens fængslende Magt!
Skjøndt Herremand højt paa Tankens Slot,
sad Barnet Dig altid i Ærmet smaat,
og Længslerne dybest inde —
»slet» var Du ej, *»men digted godt»* —
Ære være dit Minde!

— — — — —